

La Comédiathèque

VrîJdAG de 13^e

Jean-Pierre Martinez

Vrijdag de 13^e

Jean-Pierre Martinez

Nederlandse vertaling en bewerking door de auteur

Jeroen en Christel hebben een bevriend stel uitgenodigd voor het eten. Maar de vrouw komt alleen aan, totaal overstuur. Ze heeft net gehoord dat het vliegtuig waarmee haar man naar Amsterdam terug zou komen, boven zee is neergestort. Terwijl ze samen met de mogelijke weduwe gespannen op nieuws wachten om te weten of haar man al dan niet tot de overlevenden behoort, ontdekt het gastpaar dat het de Eurojackpot van deze vrijdag de dertiende heeft gewonnen. Vanaf dat moment geldt maar één motto: laat vooral niet merken hoe blij je bent.

Tijdens deze bewogen avond volgen de onverwachte wendingen elkaar in hoog tempo op...

Deze succesvolle komedie is al over de hele wereld gespeeld, onder meer in Parijs, Avignon, Madrid, New York, Los Angeles en Miami.

Personages:

Jeroen

Christel

Sanne

Peter (optioneel)

Van dit stuk bestaan ook versies voor 3 of 4 personages
3V, 1M/2V, 2M/1V, 3M of 4V, 1M/3V, 2M/2V, 3M/1V, 4M

Opvoeringsrechten

Voor iedere openbare opvoering van dit toneelstuk, zowel door een amateurgezelschap als door een professioneel gezelschap, is voorafgaande toestemming vereist.

Jean-Pierre Martinez is een Franse auteur en lid van de Franse SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Nederland

In Nederland worden zijn opvoeringsrechten rechtstreeks door de SACD beheerd. Amateurgezelschappen en professionele gezelschappen dienen voor toestemming en informatie over de opvoeringsrechten contact op te nemen met de internationale afdeling van de SACD:

international@sacd.fr

België / Vlaanderen

In België worden zijn opvoeringsrechten beheerd door SACD België.

Amateurgezelschappen kunnen hun aanvraag voor opvoeringsrechten rechtstreeks online indienen via de website van SACD België:

www.sacd.be/nl

Professionele gezelschappen dienen rechtstreeks contact op te nemen met SACD België:

theatre@sacd.be

Bij problemen met een online aanvraag kunnen amateurgezelschappen eveneens via dit e-mailadres contact opnemen met SACD België.

Voor alle andere vragen kunt u rechtstreeks contact opnemen met de auteur via dit contactformulier :

[CONTACTFORMULIER](#)

De woonkamer van een hip appartement in Amsterdam. Een avant-gardistisch schilderij staat op de grond tegen de achterwand. De rest van de inrichting zit al in verhuisdozen. In een hoek staat een versierde kerstboom. Niemand op het toneel. De telefoon gaat en we horen het antwoordapparaat:

Jeroen (off) – Hallo! Je bent bij Jeroen en Christel. We worden momenteel door de FIOD vastgehouden in verband met belastingfraude, maar na de piep kun je een bericht achterlaten. Zodra we weer op vrije voeten zijn, bellen we terug. Zeg het maar...

Piep, gevolgd door een bericht:

Peter (off) – Hé, hoi, met Peter. Alles goed? Stom, je kunt natuurlijk niet antwoorden... Goed, vanavond gaat gewoon door, maar...

Jeroen komt binnen met in de ene hand een Lidl-tas en onder zijn arm een brood. Omdat hij zijn handen vol heeft, neemt hij niet op maar luistert hij naar de rest van het bericht.

Peter (off) – ... we zijn er waarschijnlijk pas rond half negen. Mijn vliegtuig landt op Schiphol. Dan even naar huis, mijn koffer afzetten en met Sanne in de auto naar jullie... O ja, bedankt voor de koffer. Ik neem hem meteen voor jullie mee terug. Nou, tot straks! En doe vooral geen moeite, hè? Het is maar een etentje onder vrienden...

Jeroen zet zijn boodschappen in de keuken en komt terug met een goedkope doos huiswijn. Hij trekt zijn jas uit, haalt een wijnkaraf uit een kast, opent de bag-in-box, zet een trechter op de karaf en schenkt hem vol. Christel komt binnen.

Christel – Hoi! Alles goed?

Jeroen – Peter belde. Ze komen wat later.

Christel – Mooi, want wij zijn ook niet bepaald vroeg...

Ze trekt haar jas uit.

Christel – Het is hier ijskoud, vind je niet? Nog kouder dan buiten...

Jeroen – Ik heb de verwarming uitgezet. We moesten toch bezuinigen?

Christel ziet eindelijk waar hij mee bezig is.

Christel (verbaasd) – Wat doe jij nou?

Jeroen – Zoals je ziet: ik karafeer de wijn. Die moet eerst een beetje ademen. Schijnt beter te smaken.

Christel – Voor deze topwijn was die investering misschien niet echt nodig... Als ik moet kiezen, bezuinig ik liever op de wijn dan op de verwarming.

Jeroen – Het is huiswijn. Vraag me niet uit welk huis. In elk geval niet uit de Europese Unie. Eén euro vierentwintig per liter bij de Lidl. Kerstaanbieding.

Christel – Waarom giet je hem dan in een karaf?

Jeroen (*ironisch*) – De sommelier van de Lidl heeft me dat aangeraden. Dan kan deze kostbare nectar al zijn nuances van rood fruit en vanille prijsgeven. Met toch een subtiele afdrank van druif... (*weer serieus*) Wat wil je dan? Dat ik die kartonnen doos zo op tafel zet?

Christel – O, zo...

Jeroen – En een beetje zuurstof kan deze bocht ook geen kwaad. Goedkope wijn is net kraanwater: je kunt hem beter even laten bezinken voordat je hem drinkt. Dan kunnen de giftige gasen verdampen en de zware metalen naar de bodem zakken...

Christel – Heb je boodschappen gedaan?

Jeroen – Ik heb bij Vriesland Diepvries een artisjokkentaart gehaald. Hoeft alleen maar te ontdooien.

Christel – Een artisjokkentaart?

Jeroen – Was ook in de aanbieding... Met een salade erbij...

Christel – Goed, dan maak ik de borrel klaar.

Christel begint glazen neer te zetten.

Christel – Ben je nog bij het UWV geweest?

Jeroen – Ja...

Christel – En?

Jeroen – Ze hebben me een stage aangeboden...

Christel – Een stage...?

Jeroen – Bij een restaurateur.

Christel – Geweldig... Dat wilde je toch?

Jeroen – Een kunstrestaurator.

Christel – Een kunstrestaurator? Maar jij hebt de hotelschool gedaan!

Jeroen – Het UWV, hè... Ze zullen zich wel vergist hebben.

Christel – Maar je hebt toch gezegd dat je chef-kok bent. Wat zeiden ze?

Jeroen – Dat je tegenwoordig breed inzetbaar moet zijn...

Christel – Ongelooflijk. Voor je ontslag gaf je leiding aan een hele keukenbrigade in een hotel. Waar moet je bij een kunstrestaurator leiding aan geven?

Jeroen – Aan schilderijen... Maar wees gerust, thuis blijf ik altijd jouw chef.

Christel – Idioot. En ben je gegaan?

Jeroen (*wijst naar het schilderij*) – Ik heb meteen ons schilderij laten taxeren...

Christel – O ja... Dat gedrocht waar je tien jaar geleden een fortuin voor hebt betaald aan die vriend van de kunstacademie...

Jeroen – Dat was vlak na zijn eerste zelfmoordpoging... Ik wilde hem helpen. En ik dacht: dit kan alleen maar meer waard worden.

Christel – Als het ons tenminste de verwarming kon betalen... En? Hoeveel vond die restaurator jouw meesterwerk waard?

Jeroen – Een goeie honderd euro...

Christel – Jij hebt er vijftienhonderd voor betaald!

Jeroen – Ja, maar heb je gezien hoe de prijzen van Van Gogh na zijn dood omhoogschoten?

Christel – Dan kunnen we alleen maar hopen dat jouw schildergenie eindelijk slaagt in zijn zelfmoordpoging vóór wij hier doodvriezen... Zelfs van de lijst hoeven we geen waardestijging te verwachten: die zit er niet omheen.

Jeroen – Dat is het probleem met moderne kunst...

Christel – Ik hoop in elk geval dat Peter die duizend euro terugbetaalt die jij hem zo gul hebt geleend. Dan kunnen we de opslag tenminste betalen tot we die sociale huurwoning krijgen die jouw vriend bij de gemeente ons heeft beloofd... Heb je het er trouwens met hem over gehad?

Jeroen – Met wie?

Christel – Met Peter! Over onze duizend euro!

Jeroen – Ik weet niet of dit wel het moment is... Voor hem is het ook niet makkelijk. MediaMarkt heeft hem naar een callcenter in Eindhoven overgeplaatst. Eindhoven! Hij was HR-directeur op de Zuidas... En van Sannes salaris als parttime juf worden ze ook niet rijk...

Christel – Ja, nou, ik draai op mijn werk drie parttimebanen tegelijk! En nog kunnen we onze rekeningen niet betalen!

Jeroen – Oké, ik begin er vanavond over.

De telefoon gaat.

Christel – Dat zullen zij zijn... *(neemt op)* Hallo...? Ja, goedenavond Sanne, alles goed? O, oké... Nee hoor, geen probleem, Sanne... Prima, we wachten op je... Tot zo, Sanne... *(hangt op)* Dat was Sanne...

Jeroen – Goh. Geen idee waarom, maar zodra je opnam en ‘goedenavond Sanne’ zei, had ik al zo’n vermoeden dat zij het was...

Christel – Peters vliegtuig heeft vertraging, dus zij komt alvast alleen met de auto.

Jeroen – En hij?

Christel – Ze heeft een bericht op zijn voicemail ingesproken dat hij rechtstreeks hierheen moet komen. Ik denk dat we de borrel maar zonder hem beginnen...

Jeroen – Wat een idee ook om vanuit Eindhoven het vliegtuig terug te nemen...

Christel – Ja... En dan via Londen naar Schiphol. Maar met die prijsvechters is zo'n retourtje Eindhoven tegenwoordig goedkoper dan een tramkaartje.

Jeroen loopt naar haar toe en slaat zijn armen om haar heen.

Jeroen – Kom op. We komen hier wel uit.

Christel – Natuurlijk... En zolang we samen zijn, kan ons niets echt ergs gebeuren, toch?

Jeroen – Ik drink liever Lidl-wijn met jou dan de duurste champagne met wie dan ook.

Christel – Ons geluk gaat keren, dat voel ik. Het is bijna Kerstmis. En vandaag is het vrijdag de dertiende, toch?

Jeroen – Misschien winnen we wel de Eurojackpot.

Christel – We spelen niet eens mee...

Jeroen – Ik heb een Eurojackpot-lot gekocht bij de Primera toen we je moeder in Zandvoort bezochten... Ik heb de getallen uit mijn UWV-klantnummer gebruikt.

Christel – Nou, nu ben ik meteen gerustgesteld...

Ze kussen.

Jeroen – En Sanne? Is ze onderweg?

Christel – Ze rijdt al een kwartier beneden rond om een parkeerplek te vinden...

Jeroen – Ja... Hier in de buurt, op dit tijdstip...

Christel – Als ze nou een Smart hadden zoals wij, in plaats van zo'n enorme Mercedes-SUV, kon ze tenminste parkeren.

Jeroen – Ze hebben wel twee kinderen. In een Smart zitten maar twee stoelen.

Christel – Ze kunnen toch een kleine hatchback nemen! Ik dacht dat ze geldproblemen hadden...

Jeroen – Ze zou vooral eens moeten leren fileparkeren...

Christel zet flessen klaar. De deurbel gaat.

Christel – Zie je wel, kwaadspreker. Ze heeft toch een plek gevonden... Doe jij open?

Jeroen gaat opendoen.

Jeroen – Hoi Sanne! Wat is er met jou? Je ziet lijkkleek. Alsof je een dode hebt gezien...

Sanne komt samen met Jeroen binnen. Ze heeft een fles champagne in haar hand en ziet er inderdaad totaal gebroken uit.

Sanne *(huilend)* – Je weet niet hoe raak je dat zegt...

Christel komt geschrokken naar haar toe.

Christel – Sanne, wat is er gebeurd?

Sanne – Ik wilde net de autoradio uitzetten en uitstappen. Het nieuws was bezig. Peters vliegtuig is in zee gestort...

Jeroen – In zee?

Christel – Weet je zeker dat het zijn vliegtuig is?

Jeroen – Hij kwam uit Eindhoven...

Sanne – Het was een prijsvechter, met een overstap in Londen. Ze noemden het vluchtnummer en de maatschappij. Er is geen twijfel mogelijk. Het toestel is boven de Noordzee verdwenen...

Sanne barst in tranen uit. Jeroen en Christel kijken elkaar radeloos aan.

Christel – Misschien vinden ze het toestel nog...

Jeroen – De Noordzee is nou ook weer niet de hele oceaan...

Christel – Misschien heeft de piloot het vliegtuig op het water kunnen zetten...

Jeroen – Tussen twee olietankers in...

Christel – Het is eerder gebeurd...

Jeroen – Niet vaak, maar het is gebeurd...

Sanne – Denken jullie...?

Christel – Wat zeiden ze op de radio? Zeiden ze dat er geen overlevenden waren?

Sanne – Dat weten ze nog niet...

Christel – Zie je wel!

Jeroen – En vliegen is nog altijd het veiligste vervoermiddel ter wereld! Statistisch gezien heb je maar één kans op een miljoen dat je bij een vliegcrash omkomt. Ongeveer evenveel kans als dat je de Eurojackpot wint, dus...

Christel kijkt hem vernietigend aan.

Sanne *(gebroken)* – En uitgerekend Peter moest die ene zijn... Ik had nog zo gezegd dat hij niet moest vliegen op vrijdag de dertiende...

Jeroen – Hoe dan ook, het is maar de Noordzee... De zwarte dozen vinden ze tenminste wel...

Sanne breekt opnieuw.

Sanne – O God, wat moet ik zonder hem? Met die twee kinderen en de hypotheek...

Jeroen en Christel wisselen een machteloze blik. Ze weten niet goed wat ze moeten doen.

Sanne (pathetisch) – En dan zijn we jullie ook nog duizend euro schuldig...

Christel – Sanne, waar héb je het over? Dat doet er nu toch niet toe!

Sanne geeft Jeroen de fles champagne.

Sanne – Die had ik voor jullie meegenomen, als bedankje. Had ik dit geweten...

Jeroen – Zo... Dat is niet de goedkoopste champagne. Je hebt echt uitgepakt.

Sanne – Dit is een nachtmerrie... Zeg me dat het niet waar is!

Jeroen – Het is toch geen grap, hè?

Christel werpt hem een vernietigende blik toe.

Christel – Kom, ga zitten. We zetten de tv aan voor nieuws, goed?

Christel zet de televisie aan. Er is reclame.

Omroeper (*off*) – Weet u wat het verschil is tussen deze twee doodskisten? De prijs! BudgetUitvaart: doodgaan is al duur genoeg... (*Christel zapt.*) Leeuw, vandaag is beslist niet uw geluksdag...

Sanne – Ik ben Leeuw...

Omroeper (*off*) – Vermijd reizen...

Christel – Maar jij zat niet in het vliegtuig...

Omroeper (*off*) – En als u toch moet reizen, neem dan liever de trein dan het vliegtuig...

Sanne – Peter is ook Leeuw...

Christel – Laten we de radio maar aanzetten...

Omroeper (*off*) – ... zestig miljoen euro. Zoveel kan de winnaar van Eurojackpot op deze vrijdag de dertiende vanavond opstrijken. De trekking is over enkele ogenblikken... (*Christel zoekt een andere zender.*) Er is nog altijd geen nieuws over vlucht 32B van Travel Discount Airways, vanuit Eindhoven naar Amsterdam via Brussel en Londen...

Sanne – Zie je wel? Dat is zijn vlucht.

Omroeper (*off*) – De piloot zou vlak voordat het toestel van de radar verdween een noodsignaal hebben uitgezonden. Uiteraard houden wij u op de hoogte zodra er meer informatie beschikbaar is...

Christel zet de radio uit.

Christel – We moeten wachten... Meer kunnen we voorlopig niet doen. Ik schenk iets voor je in. Misschien knap je daar een beetje van op.

Jeroen – We gaan toch niet de champagne opentrekken...

Sanne (*ziet de karaf*) – Doe mij maar een glas wijn. Die is toch al open...

Christel – Weet je zeker dat je niet liever iets anders wilt?

Sanne – Dit is prima, echt.

Jeroen schenkt een glas in en geeft het aan Sanne. Zij slaat het in één keer achterover, terwijl de twee anderen bezorgd toekijken.

Sanne (*tegen Jeroen*) – Zie je, na wat mij overkomt smaakt niets me meer... Zelfs een goeie wijn kan ik niet meer waarderen.

Jeroen – Ja...

Sanne – O God, mijn moeder!

Christel – Zat die ook in het vliegtuig?

Sanne – De kinderen zijn bij haar. Stel dat ze tv kijken...

Sanne toetst haastig een nummer in op haar mobiel.

Sanne – Mam? Ja, ik weet het, ik heb het gehoord... De kinderen kijken toch geen tv? Ze liggen al in bed? (*zucht van opluchting*) Nee, ik wil er nu echt niet over praten... Ik bel je later, goed? Bewaar je condoleances nog maar even... Hij is nog niet dood, toch? Ja, waarschijnlijk wel, maar het staat nog niet vast, dus als je het niet erg vindt... Je hebt hem altijd gehaat. Hoe vaak heb je niet gezegd dat hij niet de man voor mij was... Dat ik beter kon krijgen... Ach, rot toch op!

Sanne hangt woedend op. Jeroen en Christel kijken haar wat ongemakkelijk en meelevend aan.

Sanne – Ze heeft Peter nooit kunnen uitstaan... Ik weet zeker dat ze diep vanbinnen blij is.

Christel – Kom nou, zeg dat niet.

Sanne – Op onze trouwdag deed ze alsof mijn vader ziek was zodat ze niet naar de ceremonie hoefde.

Jeroen – Maar je vader wás toch ziek? Hij is een paar maanden later overleden.

Sanne – Ja, precies op de dag dat Max werd geboren... Puur om mij dwars te zitten.

Christel – Zal ik een kalmeringsmiddel voor je halen?

Sanne – Sorry dat ik jullie hiermee lastigval... Ik wil jullie avond niet verpesten. (*staat op*) Ik kan beter gaan...

Christel – Sanne, kom op! We zijn toch vrienden? Wat heb je aan vrienden als je in zo'n situatie niet op ze kunt terugvallen?

Sanne (*gaat weer zitten*) – Ik wist dat ik op jullie kon rekenen... En eerlijk gezegd heb ik ook geen zin om thuis alleen bij de kerstboom te zitten, aan de radio gekluisterd, wachtend op het oordeel.

Jeroen – Misschien moeten we luisteren of er nieuws is.

Sanne – Ik weet niet of ik het eigenlijk wil weten... (*stilte*) Vooruit, zet maar aan.

Christel – Oké.

Christel zet de radio weer aan.

Omroeper (*off*) – ... Vliegtuigen die boven het gebied cirkelen hebben een grote olievlek op het water waargenomen. Het is nog niet duidelijk of die afkomstig is van het toestel van de maatschappij Spotgoedkoop Travel Discount Airways, dat, zoals gezegd, nog geen uur geleden boven de Noordzee is neergestort. We wachten op contact met onze verslaggever in een van de reddingshelikopters... En dan nu, zonder overgang, de uitslag van Eurojackpot...

Sanne – Een kerosinevlek... Dat betekent toch dat het vliegtuig echt is neergestort... Hoe kunnen daar nou overlevenden zijn?

Jeroen en Christel weten niet goed wat ze moeten zeggen om haar op te beuren.

Omroeper (*off*) – ... De winnende getallen zijn dus 1, 5, 12, 27 en 39. De twee bonusgetallen zijn 6 en 10...

Jeroen verstijft.

Christel – Als de piloot het toestel op het water heeft kunnen zetten, kunnen sommige passagiers eruit zijn gekomen voordat het zonk...

Omroeper (*off*) – De gelukkige winnaar ontvangt dus het aardige bedrag van zestig miljoen euro. Genoeg om de toekomst met...

Christel zet de radio uit.

Jeroen – Dat is...

Sanne – Wat?

Jeroen – Nee, niks...

Christel – Je hebt toch weleens gevlogen. Denk aan wat de stewardessen voor het opstijgen vertellen. Zuurstofmaskers die automatisch naar beneden komen, reddingsvesten onder de stoelen, nooduitgangen aan beide kanten van het toestel, evacuatieglijbanen... Er zijn echt procedures voor noodgevallen. Alles is voorzien.

Jeroen haalt min of meer stiekem een opgevouwen brief van het UWV uit zijn zak en kijkt naar zijn klantnummer.

Sanne – Stewardessen... Kijken, dát doet Peter wel naar ze. Maar luisteren naar wat ze zeggen... Je weet hoe mannen zijn.

Jeroen – Godverdomme!

Sanne – Neem Jeroen nou. Weet jij wat ze zeggen?

Jeroen wordt overvallen door de vraag.

Jeroen – Wat? Wie?

Sanne (tegen Christel) – Zie je wel... Wat zei ik?

Christel (tegen Jeroen) – Wat zegt de stewardess vóór het opstijgen? In geval van... drukverlies in de cabine.

Jeroen (helemaal van slag) – De... parachutes onder de stoelen, de snorkel die uit het plafond valt, de zwemvliezen in het dashboardkastje, dat soort dingen?

Christel kijkt Jeroen verwijtend aan.

Christel (tegen Sanne) – En niemand heeft je gebeld?

Sanne – Peter ligt waarschijnlijk al op de bodem van de Noordzee. Hoe moet hij me dan bellen?

Jeroen, met zijn hoofd totaal ergens anders, heeft de tv weer aangezet.

Omroeper (off) – Nogmaals: de winnende getallen van Eurojackpot op deze vrijdag de dertiende zijn 1, 5, 12, 27 en 39. De bonusgetallen zijn 6 en 10. De jackpot bedraagt zestig miljoen euro...

Jeroen bekijkt opnieuw de brief van het UWV.

Jeroen – Godverdomme...

Christel zet de tv uit.

Christel – Nee, ik bedoel... Er zal toch een crisisteam zijn... Bij zoiets richten ze altijd een opvangteam in. Om de familie te informeren... te begeleiden... dat soort dingen.

Jeroen (tegen Christel) – Kan ik je even spreken?

Christel – Waarover?

Jeroen – Onder vier ogen...

Sannes mobiel gaat.

Christel – Zie je wel, dat zullen zij zijn.

Sanne – Ik weet niet of ik het wel wil weten...

De telefoon blijft overgaan.

Christel – Zal ik voor je opnemen?

Sanne – O ja, alsjeblieft...

Christel neemt op.

Christel – Hallo... Ja... Nee... O, oké... Echt? Nee, nee... Jawel, natuurlijk zijn we heel blij. Oké, dank u...

Christel legt de telefoon neer.

Sanne – En?

Christel (*verdoofd*) – Je gynaecoloog... Over je bloedonderzoek...

Sanne – En?

Christel – Nou... Je bent echt zwanger.

Sanne (*verslagen*) – O God...

Christel – Zal ik nog een glas wijn voor je inschenken?

Sanne – Ja, graag...

Christel vult Sannes glas opnieuw.

Jeroen (*tegen Christel*) – Eh... Ik moet je echt iets vertellen.

Christel (*tegen Jeroen*) – Denk je nou echt dat dit het moment is?

Jeroen – Het is heel belangrijk, geloof me.

Sannes blik valt op het schilderij.

Sanne – Dat schilderij is wel héél vreemd, vinden jullie niet?

Christel – Eh... Ja, een beetje.

Christel geeft haar het glas.

Sanne – Degene die dit heeft geschilderd moet behoorlijk depressief zijn geweest. (*tegen Jeroen*) Een vriend van jou?

Jeroen – Ja, nou ja... Volgens mij is hij Hongaars.

Sanne – Ja, dat zie je meteen. (*tegen Jeroen*) Heeft hij zelfmoord gepleegd?

Christel – Helaas nog niet...

Sanne slaat haar glas in één keer leeg.

Sanne (*tegen Christel*) – Schenk nog eens in.

Christel – Misschien moet je toch niet te veel drinken. In jouw toestand...

Jeroen (*weet niet wat hij moet zeggen*) – Dus jullie verwachten gezinsuitbreiding?

Christel kijkt hem vernietigend aan.

Jeroen (*tegen Christel*) – Ik móét je echt spreken.

Sanne – Je hebt gelijk, ik word duizelig. Ik ga even wat lucht happen op het balkon.

Christel – Zal ik met je meegaan?

Sanne – Dank je. Ik wil even alleen zijn.

Christel – Oké.

Sanne gaat het balkon op. Jeroen wacht ongeduldig tot ze uit zicht is.

Jeroen – Je raadt nooit wat ons is overkomen!

Christel (*afwezig*) – Zwanger... Kun je het je voorstellen?

Jeroen – Jij bent zwanger? Maar dat is fantastisch! Een kwartier geleden had ik dat nog als een natuurramp beschouwd, maar nu zie ik alles ineens van de zonnige kant. Weet je waarom?

Christel – Ík ben niet zwanger!

Jeroen – O nee?

Christel – Het is echt waar: mannen luisteren nooit als je tegen ze praat...

Jeroen – Wie is er dan zwanger?

Christel – Sanne! Besef je dat? Op één dag hoort ze dat haar man vermist is na een vliegcrash én dat ze een kind van hem verwacht.

Jeroen – Hoe weet je dat het van hem is?

Christel (*verbijsterd*) – Geen idee... Vrouwelijke intuïtie? De eerste twee zijn van hem, Peter is haar man, dus hij was de eerste die bij me opkwam. Stom, hè?

Jeroen – Goed, daar gaat het nu niet om... Weet je wat?

Christel – Wat?

Jeroen – We hebben gewonnen!

Christel (*kijkt naar het balkon*) – O God!

Jeroen – Dat komt aan, hè?

Christel – Sanne! Ze klimt over de balkonrand!

Jeroen draait zich om en ziet het.

Jeroen – Godverdomme! Gaat ze nog lang zo doorgaan? Laat haar springen, dan zijn we ervan af. We zitten op één hoog, ze breekt hooguit iets...

Christel negeert hem en loopt naar het raam.

Christel – Sanne, alsjeblieft! Doe het niet! Denk aan je kinderen! Het is Kerstmis!

Sanne – Beloof me dat jij voor ze zorgt als ik spring. Je laat ze toch niet bij Jeugdzorg terechtkomen?

Christel – Ja, dat beloof ik...

Jeroen – Dat ook nog...

Christel – Nee, ik bedoel: niet springen! (*tegen Jeroen*) Zeg jij ook eens iets!

Jeroen – Je moeder kan toch voor de kinderen zorgen?

Sanne – Dan liever Jeugdzorg.

Christel – Misschien moeten we de brandweer bellen...

Jeroen – Er is geen brand. Ik haal haar wel van die rand af.

Sanne – Niet dichterbij komen, anders spring ik.

Christel – Wat moeten we doen?

Jeroen – Wacht, ik ben zo terug.

Christel – Laat me niet alleen!

Jeroen verdwijnt in de gang.

Sanne (*pathetisch*) – Ik stort ook naar beneden. Als een vliegtuig zonder vleugels. Ik ga naar mijn Peter...

Christel – Denk je echt dat hij dat zou willen? Hij zou toch liever hebben dat jij in leven blijft om voor jullie kinderen te zorgen. En stel dat hij helemaal niet dood is. Hij belt aan en vindt jou beneden onder het balkon plat op straat.

Niet de deurbel maar Sannes mobiel gaat.

Christel – Zie je? Misschien is hij het wel... Neem op dan.

Sanne (*aarzelend*) – Ja...?

Christel (*in de richting waarin Jeroen verdween*) – Hopelijk niet weer haar gynaecoloog om te zeggen dat het uiteindelijk een tweeling is...

Sanne – Ja, ik luister... Weet u het zeker? Goed. Nee, maakt u zich geen zorgen. Oké, dank u. Ik blijf bij mijn telefoon...

Christel – Wat is er?

Sanne – Zij waren het... Het crisisopvangteam.

Christel – En?

Sanne – Ze hebben overlevenden gevonden... Peter kan erbij zijn.

Christel – Dat is geweldig! Zie je wel? Stel dat je uit pure wanhoop was gesprongen...

Jeroen komt terug.

Jeroen – Dan had ze op z'n minst haar enkel verstuikt.

Christel – Kom van die rand af... *(tegen Jeroen)* Het crisisteam heeft net gebeld. Ze hebben overlevenden gevonden.

Jeroen – Weet ik.

Christel – Heb je het gehoord?

Jeroen – Ik heb zelf gebeld.

Christel – Wat?

Jeroen – Ik moest toch iets verzinnen om haar van dat balkon af te krijgen.

Sanne komt weer de kamer in.

Sanne – Je hebt gelijk... Ik moet erin geloven. Ik voel dat Peter nog leeft. Ik weet het.

Christel werpt Jeroen een vernietigende blik toe.

Christel – Niet te hard van stapel lopen... En hoe weten ze dat Peter misschien bij de overlevenden zit?

Sanne – Ze hebben iemand gevonden die zich aan een koffer vastklampt en steeds 'Sanne! Sanne!' roept.

Christel kijkt Jeroen opnieuw vernietigend aan.

Sanne – Hoe weten zij eigenlijk dat ik Sanne heet?

Christel – Ja, dat vraag ik me ook af...

Jeroen – Goed, ik doe het raam dicht. En jij laat haar daar niet meer bij in de buurt komen, begrepen?

Christel – En wat zeggen we als het échte crisisteam belt?

Jeroen – Er zaten vast meerdere mannen in dat vliegtuig met een vrouw die Sanne heet. Om over hun minnaressen nog maar te zwijgen.

Sanne – Ik ben helemaal vergeten hun nummer te vragen... Ik wilde vragen of ik daarheen kon komen om mee te helpen zoeken. Ik druk gewoon op 'laatste nummer terugbellen'...

Christel *(beslist)* – Dat zou ik niet doen als ik jou was.

Sanne kijkt verbaasd.

Christel – Ze hebben het vast veel te druk. Zodra ze iets concreets weten, bellen ze jou wel terug.

Jeroen – Ik moet je echt spreken.

Christel – Zeg het dan.

Jeroen – Privé.

Christel – We kunnen haar niet alleen laten. Stel dat de politie belt om te zeggen dat Peter dood is en ze weer over het balkon klimt?

Jeroen – Dan gaan wij op het balkon staan!

Christel – Je valt me tegen, Jeroen... Heel erg. Ik dacht dat je meer om je vrienden gaf. We hebben het over Peter, je vriend van de middelbare school! En over Sanne, mijn beste vriendin! Ze waren getuigen bij ons huwelijk. We kunnen toch wel één avond opofferen om haar bij te staan in zo'n ramp?

Jeroen – We hebben de Eurojackpot gewonnen.

Christel – Hoeveel?

Jeroen – Zestig miljoen.

Sanne – Eigenlijk lust ik nog wel een glas wijn. Na al die emoties...

Christel (*kortaf*) – Je weet inmiddels waar de karaf staat, toch? Of zal ik de hele doos en een rietje voor je halen?

Sanne is zichtbaar geraakt.

Sanne – Goed... Ik denk dat ik maar ga. Ik heb jullie genoeg lastiggevallen.

Christel herpakt zich.

Christel – Sorry. Zo bedoelde ik het helemaal niet. (*schenkt haar nog een glas in*) We staan allemaal strak van de zenuwen, toch? Je moet ook wat eten, anders word je ziek... (*zacht tegen Jeroen terwijl Sanne haar glas leegdrinkt*) Volgens mij is dit hét moment om haar jouw artisjokkentaart aan te smeren.

Jeroen gaat even naar de keuken.

Christel – Wij stonden ook heel dicht bij hem. Natuurlijk zijn we kapot van Peters dood. Ik bedoel: van de mogelijkheid dat hij er niet meer is... Maar op een gegeven moment moet je ook verder, toch? Je leeft maar één keer.

Jeroen komt terug met een stuk taart en geeft het aan Christel.

Christel (*geeft het aan Sanne*) – Je moet ook van de goede dingen in het leven kunnen genieten...

Sanne neemt een hap.

Sanne – Niet slecht... Wat is het?

Christel (*huichelachtig*) – Jeroen heeft gekookt. Waar was hij ook alweer mee...?

Sanne (*met volle mond*) – Als het maar geen artisjok is. Dat is het enige waar ik allergisch voor ben. Ik weet niet eens meer hoe het smaakt. De enige keer dat ik het at was bij mijn oma in Zeeland. Ik eindigde op de spoedeisende hulp.

De twee anderen kijken elkaar ontzet aan.

Sanne – Het voordeel van artisjok is wel dat je het onmogelijk kunt eten zonder het te merken...

Christel rukt het stuk taart uit Sannes handen.

Christel – Misschien wil je meteen door naar het dessert?

Sanne ziet er niet goed uit.

Sanne – Volgens mij moet ik overgeven... Normaal kan ik alles goed hebben. Zeker iets lekkers als dit... Zal wel van de stress komen.

Ze loopt richting badkamer. Zodra Sanne weg is, barst Christel van opwinding los.

Christel – Weet je het zeker?

Jeroen (*laat de brief zien*) – Mijn UWV-klantnummer! Die getallen zijn getrokken! Ze zeiden het net op de radio! Heb je het niet gehoord? Zestig miljoen! Besef je dat? Daar kun je een Airbus voor kopen. Nou ja, tweedehands misschien. Maar wel een goeie.

Christel – Dit is krankzinnig!

Jeroen schenkt twee glazen wijn in en geeft Christel er een om te proosten.

Jeroen – Hier, proef nog één keer die Lidl-huiswijn, zodat je nooit vergeet hoe dat spul smaakt. Want dit drinken we hierna nooit meer.

Ze klinken.

Christel – Ongelofelijk... Het is toch geen grap?

Jeroen – Ik kan het zelf ook nauwelijks geloven. Maar ik heb de getallen drie keer gecontroleerd. Ik zweer het: wij zijn het! We hebben gewonnen! De Eurojackpot van vrijdag de dertiende!

Sanne komt terug.

Christel – Je raadt nooit wat we net gehoord hebben!

Sanne – Hebben ze gebeld? Is hij het? Leeft hij?

Jeroen (*ongemakkelijk*) – Eh, nee... Dat weten ze nog niet zeker.

Christel – Maar ze hebben een koffer gezien die heel erg op de zijne lijkt. Een Vuitton-koffer. Drijvend op het water...

Sanne – Wat is dan het goede nieuws?

Christel – Nou... dat... (*hysterisch*) We krijgen de koffer misschien terug!

Jeroen maant Christel met een gebaar tot kalmte.

Jeroen – Neem haar niet kwalijk... De zenuwen.

Sanne – Jullie hebben gelijk. Dat wachten is ondraaglijk... Zelfs als hij nog leeft: alleen al het idee dat Peter daar in hartje winter alleen aan zijn koffer hangt, midden op de Noordzee... Terwijl wij hier lekker warm zitten... Ik krijg er letterlijk koude rillingen van. Trouwens, het is hier ook niet bepaald warm, of ligt dat aan mij?

Jeroen (*betekenisvol*) – We kunnen de verwarming nu wel weer aanzetten, hè Christel? Ik zet hem meteen voluit.

Hij gaat de ketel aanzetten.

Sanne – Hoe lang houd je het eigenlijk vol in het ijskoude water van de Noordzee, in december?

Christel – Hangt ervan af... Hij was nogal een koukleum, toch?

Sanne – O God...

Jeroen komt terug.

Jeroen – Thermostaat op vijftientig. (*knipoogt naar Christel*) Dan krijgen we geen temperatuurschok als we straks halsoverkop naar de tropen vertrekken.

Sanne – Gaan jullie op vakantie?

Jeroen – Nee, nou ja... Waarom eigenlijk niet?

Sanne – Ik zou voorlopig niet vliegen als ik jullie was.

Christel – Misschien inderdaad verstandiger. Je weet hoe dat gaat met ongeluk dat in drieën komt... En een wellnessweekend in Thermae 2000 in Valkenburg is ook niet verkeerd. Lekker fris aan een nieuw leven beginnen.

Sanne – Groot gelijk dat jullie ervan willen genieten... Moet je zien waar het lot van afhangt. Je gaat op een gewone vrijdagavond bij vrienden eten en zonder waarschuwing ben je ineens weduwe.

Christel – Ja... Of multimiljonair!

Sanne – Een levensverzekering konden we ons echt niet veroorloven... Gek eigenlijk, want de laatste tijd had hij het er juist vaak over. Zodat in elk geval de studie van de kinderen betaald zou zijn als hem iets overkwam... Misschien voelde hij iets aankomen. Een slecht gevoel.

Jeroen – Nou, wij zagen het in elk geval totaal niet aankomen. Het valt zomaar uit de lucht...

Christel (*tegen Sanne*) – Het ergste hoeft nog niet gebeurd te zijn.

Jeroen – Zoiets komt hard aan. Dat moet je ook verwerken.

Sanne – Hebben jullie er een?

Christel – Een wat?

Sanne – Een levensverzekering. Of eigenlijk een overlijdensverzekering.

Jeroen – Wij hebben iets beters, geloof me.

Sanne – Als hij dit overleeft, ga ik echt anders leven.

Christel – Wij ook, dat beloof ik je.

Sanne – Al die kleine dingen die je jezelf elke dag ontzegt omdat je denkt: later genieten we wel... Niks ervan. Je moet gewoon van dag tot dag leven, zonder steeds aan morgen te denken.

Jeroen – Je hebt gelijk. Ik stop morgen met werken.

Sanne – Ik dacht dat je werkloos was.

Jeroen – Ja. Dan stop ik dus met werk zoeken.

Sanne – Maar je moet toch ergens van leven. En iets opzijzetten. Want van het pensioen dat we straks krijgen... O God... Peter gaat zijn pensioenfonds in elk geval weinig kosten.

Christel – Zeg dat nou niet.

Sanne – Hoe moet ik dit redden met die twee kleintjes?

Christel – Wij zijn er toch... Hè Jeroen? Als je wilt kunnen we er eentje van je overnemen, om je wat te ontlasten.

Jeroen (*niet erg enthousiast*) – Ja, nou...

Sanne – Dat is lief, maar... We zijn jullie al duizend euro schuldig.

Christel – Weet je wat? Die duizend euro hoeven jullie niet terug te betalen. Daar kijken we nu toch niet meer op, hè Jeroen?

Jeroen – Ja, ja... Nee, natuurlijk. Hou maar.

Sanne (*ontroerd*) – Het is echt een steun om te weten dat ik zulke vrienden heb... Ik weet wat duizend euro voor jullie betekent. Zeker nu. Met Jeroen zonder werk. Als ik dat bedrag bij de bank zou vragen, weet ik niet eens of ze het me zouden lenen. Met al het geld dat die lui verdienen door over onze rug te speculeren... En jullie kunnen in december niet eens de verwarming aanzetten... Behalve als er bezoek is... Trouwens, het wordt nu wel een beetje warm, vinden jullie niet? Ik wil niet dat jullie gasrekening door mij ontploft.

Jeroen – Ik zet hem wel wat lager.

Jeroen verdwijnt weer even.

Sanne – Hoe moet ik dit in hemelsnaam aan de kinderen vertellen?

Christel – Ze slapen nu toch?

Sanne – Ja, maar ooit worden ze wakker.

Christel – Luister, misschien moet ik dit niet zeggen, maar ik kan gewoon niet geloven dat hij dood is. Niet vanavond...

Sanne – Waarom niet vanavond?

Christel – Geen idee, het is... zoals wat jij net over je vader zei. Dat hij precies op de geboortedag van je zoon stierf. Alleen om jou dwars te zitten.

Sanne – Denk je dat Peter uitgerekend vanavond heeft besloten neer te storten om onze avond te verpesten?

Jeroen komt terug.

Christel (*verandert liever van onderwerp*) – Zullen we de tv weer aanzetten, voor bevestiging... De uitslag van Eurojackpot komt zo... Ik bedoel, het nieuws komt er meteen achteraan.

Sannes telefoon gaat terwijl Christel naar de tv loopt. Sanne verstijft, aarzelt, maar neemt uiteindelijk op.

Sanne – Ja...? Ja, met haar... (*tegen Christel en Jeroen*) Zij zijn het! Het crisisteam... Ja...? Ik luister.

De twee anderen zien er behoorlijk benauwd uit.

Sanne – Maar u zei daarnet dat... Goed... Oké... Dank u.

Ze hangt op.

Sanne – Ze hebben vijf overlevenden gezien, vastgeklampt aan brokstukken van het vliegtuig... Misschien zelfs een zesde en een zevende.

Jeroen – De bonusgetallen.

Sanne – Ze proberen ze met een helikopter uit het water te halen, maar boven de Noordzee is het weer heel slecht. Ze weten nog niet wie het zijn.

Christel – Ze bellen je zodra de trekking... Ik bedoel: de reddingsactie achter de rug is.

Sanne – Nee, jullie hebben gelijk... Het is net een loterij. Dat wachten is verschrikkelijk. Alsof ik aan Eurojackpot heb meegedaan en nu moet afwachten of ik de goede getallen heb.

Christel – Ja... Dat vroeg ik me ook af toen ik met Jeroen trouwde... Ik bedoel... Hoeveel mensen zaten er eigenlijk in dat vliegtuig?

Sanne – Geen idee... Het was een klein toestel... Eindhoven-Amsterdam.

Jeroen – Zeg honderd. Met vijf overlevenden is dat één kans op twintig. Nog altijd stukken beter dan Eurojackpot.

Sanne – Ik heb nooit geluk met spelletjes.

Christel – Je kent het gezegde: honderd procent van de winnaars heeft meegespeeld.

Sanne – O God... Gelukkig zijn jullie er, anders...

Christel – Wil je niet even in onze slaapkamer gaan liggen?

Sanne – En als ze bellen?

Jeroen – Dat kan nog uren duren. Met die storm... Zo'n reddingsactie op zee is heel ingewikkeld. Ze weten niet eens of ze hen levend uit het water krijgen. Water van twee, drie graden, moet je nagaan.

Sanne – Ik kan toch niet slapen.

Christel – Ik kan je een slaappilletje geven.

Sanne – Ik denk niet dat één genoeg is, zoals ik me nu voel.

Christel – Neem er twee of drie. Ze zijn heel licht.

Sanne – Heel lief, maar ik ga jullie slaapkamer ook nog eens niet inpikken.

Christel – Wij gaan zelf toch ook niet kunnen slapen...

Sanne – Dank je... Eerlijk gezegd had ik niet gedacht dat dit jullie net zo zou aangrijpen als mij. *(kijkt op haar telefoon)* Shit, ik heb hem op voicemail gezet. Reflex... Even kijken of ze iets hebben ingesproken.

Ze loopt een stukje weg om haar voicemail te beluisteren.

Jeroen *(tegen Christel)* – We raken haar nooit meer kwijt.

Sanne – Nee, nog steeds niets.

Christel – Ze hebben ook pas vijf minuten geleden gebeld...

Jeroen – En eerlijk gezegd... één kans op twintig... Misschien moet je je toch een beetje op het ergste voorbereiden.

Sanne – Maar daarnet zei je nog...

Christel – We willen je ook geen valse hoop geven. Toch, Jeroen?

Jeroen – Je moet toegeven dat het er inmiddels behoorlijk somber uit ziet.

Christel – Wat Jeroen op zijn eigen subtiële manier bedoelt, is dat je het vroeg genoeg hoort als Peter echt dood is. Nee, je kunt beter gaan liggen. Zal ik een taxi voor je bellen?

Sanne – Ik ben met de SUV.

Christel – O ja, natuurlijk.

Sanne – En ik weet niet of ik nu kan rijden.

Jeroen en Christel wisselen een wanhopige blik.

Sanne – Maar je hebt gelijk. Ik ga even in jullie slaapkamer liggen. Slapen zal niet lukken, maar... ik wil even alleen zijn.

Jeroen – Ja, wij ook... Ik bedoel: ja natuurlijk, dat begrijpen we helemaal. Toch, Christel?

Sanne – Ik ga dan maar...

Christel – Ja...

Sanne vertrekt, nagekeken door Jeroen en Christel. Zodra ze uit zicht is, barsten ze van vreugde los.

Jeroen – Godverdomme! Zestig miljoen!

Sanne komt terug. Jeroen en Christel bevriezen.

Sanne – Mijn telefoon vergeten...

Sanne verdwijnt weer.

Christel – Zolang ik het winnende lot niet met mijn eigen ogen heb gezien, geloof ik het niet. Laat eens zien.

Jeroen – Ik haal het wel... *(zet een stap)* Shit, het ligt in de slaapkamer... Met een beetje geluk valt ze in slaap en laat ze ons eindelijk even met rust. Nu naar binnen lopen en haar wakker maken is ook niks... Zullen we intussen haar champagne opdrinken? Om het te vieren.

Christel – In de slaapkamer? Ik heb niks gezien. Je bent dat lot toch niet kwijt? Stel dat het van het nachtkastje is gevallen en in de stofzuiger is beland. Ik heb gisteren de zak vervangen en vanochtend de vuilnis weggegooid.

Jeroen – Maak je niet druk. Het ligt veilig opgeborgen. *(wil de champagne openen)* Ik probeer de kurk niet te hard te laten knallen... anders wordt ze wakker.

Christel – Veilig...? Waar dan?

Jeroen – In mijn koffer. Boven in de kast. In het binnenvak. Ik heb er niet eens aan gedacht het eruit te halen toen we terugkwamen uit Zandvoort. Ik was totaal vergeten dat ik had meegespeeld.

Christel – Bedoel je je Vuitton-koffer?

Jeroen – Ja, nou... mijn koffer dus. Zeg niet dat je zelfs in mijn koffer hebt gestofzuigd... *(ziet haar gezicht)* Wat?

Christel – Peter had geen koffer om naar Eindhoven te gaan... Toen vroeg Sanne of ik er eentje kon uitlenen.

Jeroen laat de champagnekurk los. Die knalt hard.

Jeroen – Jij hebt hém mijn koffer meegegeven? Je hebt hem in dat gammele prijsvechterstoestel laten stappen met mijn Vuitton-koffer?

Christel – Even voor de duidelijkheid: die Vuitton-koffer is nep. Een namaak die we deze zomer op De Bazaar in Beverwijk hebben gekocht.

Jeroen – Met ons lot van zestig miljoen euro erin! Voor dat geld hadden we het merk kunnen kopen dat de echte maakt.

Sanne komt terug.

Sanne – Ik hoorde een knal... Daar werd ik wakker van. (*ziet hun gezichten*) Wat kijken jullie... Jullie hebben nieuws, hè? Slecht nieuws, en jullie durven het me niet te vertellen?

Jeroen – Dat kun je wel zeggen.

Sanne – O God!

Christel – Nee, nou... Het gaat niet om Peter.

Jeroen – Een beetje wel.

Christel – Jeroen wist niet dat ik Peter zijn koffer had uitgeleend. Dat kwam natuurlijk hard aan... Emotioneel bedoel ik. Je beste vriend voor je zien, midden op de Noordzee, hangend aan jouw koffer... Met haaien die eromheen cirkelen.

Sanne – Zitten er haaien in de Noordzee?

Christel – Geen idee. Vast wel ergens.

Sanne – O God, die koffer natuurlijk... We zijn jullie al duizend euro schuldig die we voorlopig niet kunnen terugbetalen, en nu zien jullie die Vuitton-koffer ook nooit meer terug. Gelukkig was hij nep.

Christel – Er is nog hoop, toch? (*kijkt naar Jeroen*) Ik bedoel: dat ze Peter vinden... mét de koffer.

Jeroen – Denk je?

Christel – Een koffer blijft veel beter drijven dan een lijk! Denk aan beelden na een vliegcrash. Wat zie je altijd op het water drijven? Koffers!

Jeroen – Als ze niet te zwaar zijn.

Christel (*tegen Sanne*) – Zat Peters koffer erg vol?

Sanne – Hij bleef maar één nacht in een hotel in Eindhoven, dus hij had niet veel bij zich.

De twee anderen krijgen weer een beetje hoop.

Sanne – Behalve al zijn verkoopcatalogi natuurlijk. Papier weegt een ton. Ik kon die koffer nauwelijks in de achterbak tillen toen hij vertrok. Gelukkig zaten er wieltjes onder. Voor een imitatie is hij trouwens best degelijk. Jullie hebben groot gelijk. Waarom een fortuin uitgeven aan een echte? Maar waarom willen jullie eigenlijk weten wat erin zat?

Christel – Nou... Als hij drijft, kan Peter zich eraan hebben vastgeklampt. Als aan een boei.

Sanne – Dan had hij net zo goed een aambeeld kunnen pakken. En bagage zit toch in het ruim? Dat zinkt gewoon mee met het wrak.

Jeroen werpt Christel een moordende blik toe.

Christel – Soms, als ze het wrak kunnen lokaliseren, halen ze het weer omhoog. Om de zwarte dozen te vinden, de oorzaak vast te stellen en de koffers... ik bedoel de lichamen... te bergen, zodat de families kunnen rouwen.

Jeroen – Denk je echt?

Christel – Natuurlijk! Geen idee waarom, maar ik blijf hoop houden. Toch, Sanne?

Sanne – Ja, nou...

Christel – Het is vrijdag de dertiende, toch?

Sanne – Ik heb nooit begrepen of vrijdag de dertiende nou geluk of ongeluk brengt.

Christel – Zie je wel... Een beetje van allebei.

Jeroen (*tegen Sanne*) – Weet je echt honderd procent zeker dat hij ermee vertrokken is?

Sanne – Met Travel Discount Airways? Helaas wel. Ik heb zelf online het ticket voor hem geboekt.

Jeroen (*hysterisch*) – Met mijn koffer, verdomme! Met mijn verdomde koffer!

Sanne schrikt een beetje. Christel gebaart dat Jeroen rustig moet doen.

Sanne – Goed, ik laat jullie echt alleen. Ik ga bij mijn moeder slapen. Dan ben ik bij de kinderen als ze wakker worden. Als ik nieuws krijg, goed of slecht, laat ik het weten. Beloofd.

Jeroen – Zestig miljoen... Zestig miljoen, verdomme! Zeg me dat dit een nachtmerrie is.

Christel (*tegen Sanne*) – Ja, misschien is dat verstandiger.

Sanne – Dan laat ik jullie slapen...

Jeroen – Denk je nou echt dat wij nog kunnen slapen?

Sanne – Ik bel morgenochtend wel. Jullie horen het vroeg genoeg. Ik ook trouwens. Je hebt gelijk, Christel, dit kan uren duren. Bij mijn moeder neem ik een slaappilletje.

Jeroen – Niks ervan! Wij willen het weten! Meteen! Toch, Christel? We gaan hier toch niet als idioten zitten wachten?

Sanne – Eerlijk gezegd ontroert het me... dat je er zó kapot van bent. Ik weet dat Peter een vriend van je is, maar ik had niet gedacht dat zijn verdwijning je zo zou raken.

Jeroen – Ik zet de tv weer aan.

Omroeper (*off*) – De winnende getallen zijn dus...

Jeroen – Ja, ja, dat weten we nu wel.

Sanne (*bezorgd tegen Christel*) – Misschien moet jij hém ook iets kalmerends geven.

Jeroen zapt naar een andere zender.

Omroeper (*off*) – Inmiddels staat vast dat er geen overlevenden zijn van de crash van het toestel van Travel Discount Airways boven de Noordzee. De personen op een geïmproviseerd vlot die aanvankelijk voor overlevenden werden gehouden, blijken migranten zonder papieren te zijn die Groot-Brittannië probeerden te bereiken. Zij zijn inmiddels overgebracht voor verdere afhandeling door de autoriteiten. Ironisch genoeg zal hun terugvlucht worden uitgevoerd door dezelfde maatschappij. Laten we hopen dat hún reis beter verloopt... En dan, zonder overgang: de identiteit van de winnaar van de jackpot is nog altijd onbekend...

Jeroen zet de tv uit, totaal verslagen.

Jeroen – Godverdomme... Geen overlevenden.

Sannes mobiel gaat. Ze kijkt naar het nummer.

Sanne – Als het mijn moeder is, neem ik niet op.

Jeroen – Mijn Vuitton-koffer...

Sanne – Hij is het.

Christel – Wie?

Sanne – Peter. Zijn mobiele nummer staat in beeld.

Christel – Nee...

Jeroen (*verbaasd*) – Welke provider heb jij?

Christel – Neem nou op!

Lijkbleek neemt Sanne de oproep aan.

Sanne – Ja...

Jeroen en Christel hangen aan haar lippen.

Sanne – Peter? Waar bel je vandaan? Ik hoor je bijna niet... Alsof je heel, heel ver weg bent.

Jeroen – Logisch. Ze zeiden dat er geen overlevenden waren.

Sanne – Hoor jij mij wel...? Peter...? Hallo...? Hallo...? (*draait zich dramatisch naar de twee anderen*) De verbinding is weg.

Doodse stilte.

Christel – Weet je zeker dat hij het was?

Sanne – Ik weet het niet... De verbinding was heel slecht.

Jeroen – Goh.

Sanne – Maar de oproep kwam wel van zijn mobiel. Het was het juiste nummer.

Jeroen – Het juiste nummer...

Christel – Misschien is hij uit het toestel geslingerd en heeft hij zich ergens aan vast kunnen grijpen.

Jeroen – Aan zijn koffer.

Christel – En hij belt je met het laatste beetje batterij.

Sanne – O God... Ze zeiden toch dat er geen overlevenden waren. Ik begon net aan het idee te wennen.

Christel – Een wonder kan altijd.

Jeroen – Een wonder... Dan moeten ze hem wel op tijd lokaliseren vóór de haaien hem opeten.

Sanne – Stel je Peter voor, in die storm, helemaal alleen midden op de Atlantische Oceaan...

Jeroen – De Noordzee.

Christel – De Noordzee is ook weer niet zó groot.

Sanne – Midden in de nacht, hangend aan jouw koffer, verloren in die oceaan...

Jeroen – Noordzee, zeg ik!

Sanne – Hij kan zijn afgedreven... Hoe moeten ze hem ooit vinden?

Jeroen – Dat is zoeken naar een koffer in een hooiberg.

Sanne – Ik probeer hem terug te bellen. Als hij nog een beetje batterij heeft, kan hij misschien vertellen waar hij is. Dat helpt bij het zoeken.

Christel – Al is hij natuurlijk wel midden op de Stille Oceaan...

Jeroen – De Noordzee, verdomme!

Sanne belt en wacht gespannen.

Sanne – Hij gaat over... O God, zijn voicemail. Het klinkt alsof ik een stem uit het hiernamaals hoor... Peter? Als je dit bericht hoort, wil ik dat je weet hoeveel ik van je hou. En de kinderen ook. Alsjeblieft, Peter, hou vol. Voor mij. Voor je kinderen. En natuurlijk ook voor jezelf. Tot de reddingsdiensten je vinden. Ik hou van je, schat.

Jeroen en Christel kijken elkaar ontroerd aan.

Sanne – Ik wil je nog één ding bekennen, Peter. Om mijn geweten te verlichten. Misschien krijg ik nooit meer de kans. Of de moed. Ik ben één keer vreemdgegaan. Echt maar één keer. Het stelde niets voor, geloof me. En ik beloof je dat het kind dat ik draag van jou is. Nou ja, bijna zeker. Ik voel het. We kunnen een test doen als je wilt. O ja, dat had ik nog niet gezegd: ik ben zwanger, Peter. Je wordt vader! Dus je móét volhouden.

Sanne hangt volledig overstuur op. De twee anderen kijken elkaar ontzet aan.

Christel – Als hij het na dát bericht nog volhoudt...

Ongemakkelijke stilte.

Jeroen – De telefoon...

Christel – Ik hoor niks.

Jeroen – Nee, Peters telefoon. Met zijn mobiel kunnen ze hem lokaliseren! We moeten de reddingsdienst meteen bellen. Misschien is er nog hoop om de koffer terug te vinden... Ik bedoel Peter. Wat is hun nummer?

Sanne (*geeft hem haar telefoon*) – Hier, het nummer staat erin.

Jeroen drukt op terugbellen.

Jeroen – Shit, geen bereik. Ik probeer het op het balkon.

Jeroen gaat naar buiten.

Sanne – Ik weet niet of het slim was om hem dit nu te vertellen.

Christel – Denk je?

Sanne – Het was ongeveer drie maanden geleden. Met mijn tandarts. In zijn praktijk. Geen idee wat me bezielde. Misschien kwam het door de verdoving...

Christel – Dat zeg je gewoon. Dat die klootzak je heeft gedrogeerd en misbruik van je heeft gemaakt.

Sanne – Het was maar een plaatselijke verdoving, hoor. Voor een klein gaatje... En de rest voelde ik juist heel goed. Beter dan bij Peter trouwens... Ben jij Jeroen nooit ontrouw geweest?

Christel – Niet sinds we getrouwd zijn.

Sanne – Jullie zijn dan ook pas zes maanden getrouwd. Na vijftien jaar samenwonen.

Christel – Ja, nou... nee.

Jeroen komt terug en redt Christel van verdere uitleg.

Jeroen – Geregeld. Ze gaan er meteen mee aan de slag en bellen zodra ze iets weten.

Christel – Ik heb dit weleens in een politieserie gezien. Iemand lokaliseren via zijn mobiel is heel makkelijk. En normaal gaat het heel snel. Nou ja, midden op de Atlantische Oceaan is het misschien lastiger...

Jeroen – De Noordzee.

Sanne – O God. Ik weet niet of mijn hart dit allemaal aankan. Zoveel emoties... *(de mobiel gaat)* Nu al?

Christel – Zie je wel.

Jeroen – Neem op!

Sanne – Hallo? Nee mam, ik heb nog geen bevestiging dat hij dood is, sorry... Nee, ik heb het nieuwe adres van tante Ada niet. Vind je het niet een beetje vroeg om nu al over rouwkaarten te beginnen? Ik moet ophangen, ik kan de lijn niet bezet houden. Ik wacht op een telefoontje... Ja, voor de bloemen? Doe wat je wilt, het kan me niks schelen, goed? *(hangt woedend op)* Het leven is echt oneerlijk. Waarom zat mijn moeder niet in dat vliegtuig? *(de telefoon gaat opnieuw; ze neemt razend op)* Laat je me nou eindelijk met rust! O, pardon, ik dacht dat u mijn moeder was... Ja, natuurlijk, ik luister... Nee, echt, dit is geen grap. Mijn man zat aan boord van dat toestel en... Goed, dank u. Belt u me als er nieuws is?

Ze hangt verward op.

Sanne – Zij waren het... Ze hebben Peters mobiel kunnen lokaliseren.

Christel – En?

Sanne – Het signaal komt van station Eindhoven Centraal...

Nu gaat de vaste telefoon. Christel neemt als in trance op.

Christel – Hallo? *(verbijsterd, houdt de hoorn naar Sanne)* Hij is het...

Sanne pakt de telefoon.

Sanne – Peter? Waar ben je? Iedereen zoekt je midden op de Atlantische Oceaan! Nee, dat meen je niet! *(tegen de anderen)* Hij heeft zijn vliegtuig gemist! Hij zit in de trein van Eindhoven naar Amsterdam!

Jeroen – God bestaat...

Sanne – Maar weet je dan van niets? *(tegen de anderen)* Hij weet het niet eens... Het toestel van Travel Discount dat jij zou nemen, is boven de Noordzee neergestort. Geen overlevenden... Godzijdank, dit is een wonder! *(tegen de anderen)* Hij heeft twee uur opgesloten gezeten in het toilet op Eindhoven Airport. De deur ging niet meer open... Tja, de terminal van UltraLow Airways is ook niet bepaald businessclass. Oké... Bel me zodra je op Amsterdam Centraal aankomt, goed? Dikke kus, schat. *(wil ophangen, bedenkt zich)* Eh... Peter? Heb je mijn bericht gehoord? Nee, nee, het was niks belangrijks. Wis het maar, echt. Nu ik weet dat je niet dood bent...

Sanne legt de telefoon neer.

Sanne (stralend) – Nou, nu kunnen we eindelijk die champagne opentrekken!

Jeroen en Christel kijken ongemakkelijk: die fles hebben ze zonder haar al geopend. Maar ze zijn tegelijk dolgelukkig.

Christel – Dit is geweldig! Toch, Jeroen?

Jeroen – Jij krijgt je man terug, en wij...

Christel – Een vriend!

Jeroen – Hoe laat komt hij op Amsterdam Centraal aan?

Sanne – Over een uur ongeveer... Eindelijk is deze nachtmerrie voorbij. Dank jullie wel. Zonder jullie weet ik niet of ik dit had volgehouden... Die champagne drinken we een andere keer. Ik ga hem op het station opwachten en dan gaan we meteen naar huis. Na wat er allemaal is gebeurd hebben we nogal wat te bespreken.

Christel – Ja... Zeker als hij je bericht toch afluistert.

Jeroen – Geen sprake van! We vieren dit met z'n allen. Toch, Christel?

Sanne – Maar hij is wel de enige 'overlevende'... Ik weet niet... Ik denk aan al die andere families die minder geluk hebben gehad.

Jeroen – Het leven is een loterij! Je moet gewoon het goede nummer trekken. Heel verdrietig voor de anderen, maar ja: the show must go on! En eerlijk, zoals jij nu bent krijg je die SUV op vrijdagavond nooit geparkeerd bij Amsterdam Centraal. Ik bel hem terug. Ik zeg dat hij daar een taxi pakt en rechtstreeks hierheen komt. Mét zijn koffer.

Sanne – Een taxi? Ik weet niet of we ons dat op dit moment kunnen veroorloven...

Jeroen – Wij wel! Toch, Christel?

Christel – Wij hebben jullie trouwens ook goed nieuws te vertellen. Nu kunnen we het wel zeggen... Toe, Jeroen.

Net als Jeroen wil beginnen, gaat de vaste telefoon. Christel neemt op.

Christel – Hallo... O, Peter... We wilden je net terugbellen om... *(haar glimlach bevriest)* Oké, ik geef haar. *(tegen Sanne)* Peter. Hij heeft je bericht gehoord.

Sanne wordt lijkbleek, pakt de draadloze telefoon en loopt richting balkon.

Sanne – Luister Peter, ik leg alles uit, goed? En reageer nou niet zo! Na wat ons net is overkomen zou je de dingen toch een beetje in perspectief moeten zien? Je bent op een haar na aan de dood ontsnapt! Het belangrijkste is dat we allebei leven! Jij bent een overlevende, Peter!

Ze gaat het balkon op om haar gesprek af te maken.

Jeroen – Godverdomme... Dat ook nog.

Christel – Hem nu hierheen krijgen om met ons champagne te drinken wordt niet bepaald makkelijk.

Jeroen – Stel dat hij, nu hij weet dat hij bedrogen is, bij Amsterdam Centraal zo het IJ in springt. Met mijn koffer.

Sanne komt terug, helemaal van streek.

Christel – En...?

Sanne – Hij wil vannacht niet naar huis komen. Hij heeft het over scheiden.

Jeroen – Dan komt hij voorlopig toch hier slapen! Hè Christel? Zijn koffer is toch al gepakt.

Sanne – Ja, die koffer... Nou ja, dat is niet het belangrijkste.

De twee anderen verstijven.

Jeroen – Wat?

Sanne – Peter heeft zijn vlucht gemist, maar de koffer was al ingecheckt... Helaas kunnen jullie die wel afschrijven. Hij zat in het bagageruim.

Jeroen – Wat een idioot! (*tegen Christel*) Zeg dat dit niet waar is!

Sanne – Aan de andere kant: gelukkig was het geen echte. Namaak is trouwens niet helemaal legaal, hè. Ik zag er laatst een reportage over. Peter had bij de douane problemen kunnen krijgen.

Christel – Voor een reis naar Eindhoven?

Sanne – Als je via Londen vliegt...

Jeroen – Als zij nu niet meteen weggaat, vermoord ik haar.

Sanne schrikt een beetje van Jeroens reactie.

Sanne – Maak je geen zorgen, ik koop een echte voor jullie terug, zoals beloofd. Dat ben ik jullie wel verschuldigd.

Jeroen – Zeker! Van die duizend euro die je ons óók nog schuldig bent.

Sanne – Goed, nu ga ik echt. Toch, Christel? We hebben allemaal wel genoeg emoties gehad voor één dag.

Christel duwt Sanne voorzichtig richting deur, buiten het bereik van Jeroens woede.

Christel – Maak je geen zorgen. Het komt wel goed. Bel je morgen?

Sanne – Oké, ik laat het weten.

Sanne wil de deur uitgaan, maar draait zich nog één keer om.

Sanne – O ja, wat was eigenlijk dat goede nieuws dat jullie ons wilden vertellen?

Christel duwt haar definitief naar buiten.

Christel – Ik bel je morgen.

Sanne vertrekt. Jeroen en Christel blijven alleen achter en zakken op de bank. Zware stilte.

Jeroen – Zestig miljoen euro...

Christel maakt een teder gebaar naar hem.

Christel – Kom, zo erg is het niet. Het belangrijkste is dat je leeft, toch? En dat we samen zijn.

Jeroen ontspant een beetje.

Jeroen – Je hebt gelijk.

Christel – En wat hadden we in hemelsnaam met zestig miljoen moeten doen?

Jeroen – Geen idee.

Christel – Was onze relatie überhaupt tegen zo'n storm bestand geweest?

Jeroen – Om over onze vrienden nog maar te zwijgen. Kijk, we waren bijna gebrouilleerd geraakt met Peter en Sanne.

Stilte.

Jeroen – Denk je echt dat we zouden zijn gescheiden als we zestig miljoen met Eurojackpot hadden gewonnen?

Christel – Geld kan naar je hoofd stijgen... Ineens kun je al die verlangens vervullen die je altijd hebt onderdrukt.

Jeroen – Je hebt gelijk. Frustratie is het cement van een relatie... Het idee dat we echt multimiljonair hadden kunnen worden. Je moet er niet aan denken.

Christel – Kom, nu kunnen we tenminste een rustige avond hebben. Met z'n tweeën voor de tv.

Jeroen – Weet je waar ik echt van zou ontspannen?

Christel (hoopvol) – Zeg het maar... Ik ben bereid al je verlangens te vervullen. Als compensatie voor het verlies van je nep-Vuitton-koffer.

Jeroen – Een natuurdocumentaire. Over de voortplanting van varanen bijvoorbeeld.

Christels enthousiasme krijgt een flinke deuk.

Jeroen – Weet je dat varanen er nogal los op leven? Het vrouwtje paart achter elkaar met verschillende mannetjes en de eieren bevatten genetisch materiaal van al haar partners... Stel je Sannes kind voor: de helft Peter en de andere helft haar tandarts.

Christel (neerslachtig) – Er is nog wat huiswijn over. Tenminste, wat Sanne heeft laten staan. Wil je? We kunnen er maar beter weer aan wennen.

Ze schenkt twee glazen in terwijl Jeroen de tv aanzet.

Omroeper (*off*) – ... Er is zojuist weer contact met vlucht 32B van Travel Discount Airways, waarvan werd aangenomen dat het toestel boven de Noordzee was neergestort. De piloot bleek alleen achter de stuurknuppel in slaap te zijn gevallen. In plaats van in Londen te landen, vloog hij door tot Alaska, waar hij wegens brandstofgebrek een noodlanding op het pakijs moest maken.

Jeroen – Grappig. Ik heb ineens het gevoel dat het me helemaal niet meer aangaat.

De telefoon gaat. Christel staat als een zombie op om te antwoorden, terwijl Jeroen aan de tv gekluisterd blijft.

Omroeper (*off*) – Hier ziet u enkele beelden van het toestel, gemaakt door een verkenningsvliegtuig van het Mexicaanse leger...

Christel – Hallo...?

Omroeper (*off*) – Over het lot van de passagiers in de romp is nog niets bekend, maar op deze uitzonderlijk scherpe beelden zijn duidelijk twee pinguïns te zien die met een koffer spelen...

Christel – Nee...!

Verdoofd hangt Christel op en loopt terug naar Jeroen.

Jeroen – Wie was dat?

Christel – Sannes gynaecoloog... Nou ja, de mijne. We hebben dezelfde.

Jeroen – En?

Christel – Hij heeft onze dossiers verwisseld... Zij is niet zwanger. Ik ben zwanger!

Jeroen (*volledig de draad kwijt*) – Hebben jullie soms ook dezelfde tandarts?

Christel (*uitgelaten*) – Ik ben zwanger van jou! We krijgen een baby, Jeroen!

Jeroen (*niet echt enthousiast*) – Maar... Ik dacht dat we geen kinderen konden krijgen. Je gynaecoloog zei dat we met mijn spermatozoïden één kans op een miljoen hadden!

Christel – Het is vrijdag de dertiende!

Zwart.

Einde

ALTERNATIEF EINDE MET EEN VIERDE PERSONAGE (PETER)

Jeroen krijgt geen tijd om verder te reageren, want de deurbel gaat.

Jeroen – Als zij het weer is, laat je haar binnen. Dan gooi ik haar dit keer uit het raam.

Christel gaat toch opendoen.

Christel (*verrast*) – Hé, Peter... Goede reis gehad? Nou ja... We hadden je eigenlijk niet meer verwacht.

Peter (*somber*) – Stoor ik?

Christel – Natuurlijk niet, hoe kom je erbij?

Jeroen – Op dit punt kan er weinig meer bij.

Peter komt binnen, zichtbaar van de kaart.

Peter – Jeroen... Jij bent er ook.

Jeroen – Ja. Ik woon hier toevallig.

Peter – Ik weet dat het laat is. Maar na alles wat me net is overkomen...

Jeroen – Het was in elk geval niet jouw trein die op het pakijs is neergestort, toch?

Peter – Nee, ik bedoel Sanne. Ik ben nog steeds in shock.

Christel – Het spijt ons echt, Peter... Toch, Jeroen?

Jeroen – Mmm.

Christel – Ga zitten. Wil je iets drinken?

Jeroen – Arsenicum? Strychnine?

Christel schenkt hem een glas huiswijn in.

Christel – Ijsblokjes?

Peter antwoordt niet. Hij gaat zitten en drinkt het glas zonder een spier te vertrekken leeg, terwijl de twee anderen verbaasd toekijken.

Jeroen – Ja... Het gaat echt beroerd met hem. Zelfs van deze huiswijn trekt hij geen gezicht meer.

Peter – We zijn al tien jaar getrouwd. Kunnen jullie je dat voorstellen? Ik had nooit gedacht dat Sanne hiertoe in staat was.

Christel – Kom... Maak je het niet een beetje te dramatisch?

Jeroen – Hij heeft net gehoord dat zijn vrouw vreemdgaat.

Christel – Ik heb dat woord altijd zo lelijk gevonden.

Peter – Je denkt dat je iemand kent, en dan...

Christel – Iedereen kan een fout maken.

Jeroen – Maar met je tandarts naar bed gaan...

Peter – Het was mijn tandarts.

Christel – Het belangrijkste is toch dat ze de moed had het je te vertellen? Dat is heel dapper van haar.

Jeroen – Vooral heel dom.

Christel – Het bewijst dat ze je vertrouwt. En vertrouwen is belangrijk in een relatie. Toch, Jeroen?

Jeroen – Ja hoor. Ze dacht dat hij dood was.

Christel – Kom, je zult zien. Uiteindelijk komt het wel goed.

Peter – Ik weet het niet... Ik denk dat ik tijd nodig heb.

Jeroen – Hoeveel tijd ongeveer? Alleen omdat, zoals je zelf zegt, het al laat is. Ik zou zo langzamerhand wel eens horizontaal willen.

Christel – Wat Jeroen op zijn eigen manier bedoelt, is dat we vandaag allemaal nogal wat hebben meegemaakt. Het is heel begrijpelijk dat jij even afstand nodig hebt. Je slaapt hier op de bank en morgen zie je alles wat helderder.

Jeroen – We beloven niet dat het morgen béter is. Alleen dat je het helderder ziet.

Peter – Dank jullie wel... Ik wist dat ik op jullie kon rekenen. In tijden van ellende leer je je echte vrienden kennen.

Jeroen – Ja... Dat heeft je vrouw vanavond ook een paar keer tegen ons gezegd.

Christel – Ik haal lakens voor je. Jeroen, pak jij een deken uit de kast?

Jeroen en Christel verdwijnen even. Peter staat op en loopt naar het balkon. Hij buigt zich een beetje over de reling. Christel komt terug, ziet hem en verstijft omdat ze denkt dat hij wil springen.

Christel – Peter, nee!

Peter draait zich verbaasd om.

Peter – Eh... Ik keek alleen naar het uitzicht.

Christel – O God, je liet me schrikken. Ik dacht dat...

Peter – Ik had nooit gezien dat je vanaf jullie balkon, als je een beetje over de reling leunt, De Roze Tulp kunt zien.

Christel (*bezorgd om zijn geestestoestand*) – De Roze Tulp...?

Peter – Dat is een bar.

Christel – Een bloemenzaak met een bar?

Peter – Nee... Vooral een homobar.

Christel is even van haar stuk. Jeroen komt terug met een deken en gooit die op de bank.

Jeroen – Ik ga hem niet instoppen en een nachtzoen geven ook.

Peter werpt hem een dubbelzinnige blik toe.

Christel – Beloof je dat je geen gekke dingen doet?

Peter – Beloofd.

Christel – Oké, dan gaan we allemaal slapen. Wij hebben ook een zware dag gehad.

De vaste telefoon gaat. Jeroen neemt op.

Jeroen – Ja...? Ja, hij is hier... Oké, ik geef hem. *(houdt de hoorn naar Peter)* Sanne. Ze wil je spreken.

Peter neemt met tegenzin de telefoon aan.

Peter – Ja... Luister... Nee... Ik weet het niet... Nee, morgen praten we verder, goed? Ik heb gewoon een paar dagen nodig om na te denken. Dat snap je toch?

Jeroen *(bezorgd)* – Een paar dagen?

Peter – Ja. We bellen.

Hij hangt op.

Christel – Ik weet zeker dat jullie relatie deze beproeving doorstaat en er zelfs sterker uitkomt.

Peter – Ik heb óók met de tandarts geslapen.

Christel *(na een korte aarzeling)* – Nou zie je... Dan is het toch allemaal niet zo erg.

Jeroen kijkt haar verbijsterd aan.

Christel *(tegen Peter)* – En ik heb je nog iets niet verteld! *(tegen Jeroen)* Zullen we het zeggen?

Jeroen – Wat?

Christel – Ik ben zwanger, Peter!

Jeroen – O ja, dat is waar.

Christel – Dat is toch goed nieuws?

Jeroen – Voor jou is het goede nieuws vooral dat je vrouw niet zwanger is van je minnaar.

Christel – Nee, na alles wat óns vandaag ook is overkomen... Jeroen en ik hadden het er net nog over. Het belangrijkste is dat je bij elkaar blijft, wat er ook gebeurt. Dat je samen door de moeilijkheden heen komt. Geld is echt niet het belangrijkste in een relatie.

Peter – Geld?

Christel (*tegen Jeroen*) – Zullen we dat ook vertellen? (*Jeroen antwoordt niet, verslagen.*) In de koffer die ik je had geleend voor Eindhoven...

Peter – Die nep-Vuitton-koffer...

Christel – Daar zat een Eurojackpot-lot in.

Peter (*afwezig*) – O ja, een Eurojackpot-lot.

Christel – Vanavond hoorden we op tv dat we de winnende getallen hadden.

Peter – Hoeveel?

Jeroen – Zestig miljoen.

Peter – Zo. Dat is niet niks.

Christel – Dat lot zien we natuurlijk nooit meer terug.

Jeroen – Tenzij de pinguïn die mijn koffer heeft gevonden het zelf bij Nederlandse Loterij gaat inleveren om de jackpot op te halen.

Christel – Zie je? We verliezen zestig miljoen met Eurojackpot, maar we krijgen een baby waar we niet meer op durfden hopen.

Jeroen – Zoals ze zeggen: pech in het spel, geluk in de liefde.

Peter – Het spijt me echt... Ik bedoel die zestig miljoen. Het is een beetje mijn schuld.

Jeroen (*dreigend*) – Een beetje?

Christel – Volgens mij moeten we nu echt gaan slapen. Kom je, Jeroen?

Christel trekt Jeroen mee naar de slaapkamer. Peter blijft alleen. Hij gaat het balkon op, denkt na, pakt zijn mobiel en belt.

Peter – Hallo...? Nee, ik ben niet dood... Sorry dat ik u alweer teleurstel, schoonmoeder. Mag ik Sanne even? Dank u. (*even later*) Sanne? Met Peter... Luister, ik heb er goed over nagedacht en... Ja, nu al. Normaal klaag je dat ik nooit snel genoeg nadenk. Dus ik zeg het maar meteen: ik kan je nooit vergeven dat je met mijn tandarts naar bed bent geweest. Ik wil scheiden, Sanne... Ja, ik weet het, ik ben een waardeloze vent. Ja, je moeder had dat al gezegd. Goed, mijn tandarts stuurt morgen de scheidingspapieren... Mijn advocaat, ja, dat bedoelde ik. Jij ook de groeten. Welterusten, Sanne.

Peter hangt op, denkt na en haalt dan het Eurojackpot-lot uit zijn borstzak.

Peter – Zestig miljoen... Christel heeft gelijk. Het is nog niet eens morgen en ik zie alles nu al een stuk helderder. *(beseft het echt)* Zestig miljoen euro! *(zijn hand begint te trillen; het lot glipt uit zijn vingers en valt op de rand van het balkon)* Shit... Nee hè... Godverdomme...

Hij klimt gehaast over de balkonreling. Plotseling glijdt hij uit, schreeuwt, verliest zijn evenwicht en bevriest in het begin van een val.

Zwart.

Als in een droom horen we een vooraf opgenomen dialoog.

Jeroen – Wat kun je tegen het lot beginnen...

Christel – Niets.

Jeroen – Het blijft ongelooflijk.

Christel – Ja... Hij was de enige die niet aan boord van het vliegtuig zat en uiteindelijk wordt Peter de enige dode van die vliegramp.

Jeroen – Heb je 112 gebeld?

Christel – De ambulance kan elk moment hier zijn.

Jeroen – Denk je echt dat hij zelfmoord wilde plegen?

Christel – Je valt niet zomaar van een balkon.

Jeroen – Was hij maar de schilder van mijn schilderij geweest. Dan kon ik tenminste nog hopen dat het meer waard werd.

Het geluid van een naderende ambulancesirene.

Christel – Daar zijn ze... Nu kunnen ze ons eindelijk vertellen of Peter echt dood is. We wonen tenslotte maar op één hoog.

Jeroen – Hij ziet er behoorlijk dood uit, vind je niet?

Christel – Een wonder kan altijd.

Jeroen – Ja... Het is vrijdag de dertiende.

Einde

De auteur

Jean-Pierre Martinez werd in 1955 geboren in Auvers-sur-Oise. Hij stond aanvankelijk op het podium als drummer in verschillende rockbands en werd daarna semioloog in de reclamewereld. Vervolgens werkte hij als scenarioschrijver voor televisie en keerde hij als toneelschrijver terug naar het theater. Hij schreef ongeveer honderd scenario's voor televisie en meer dan honderdtien komedies voor het toneel, waarvan sommige inmiddels klassiekers zijn geworden, zoals *Vrijdag de 13e* en *Strip Poker*.

Tegenwoordig behoort hij tot de meest gespeelde hedendaagse auteurs in Frankrijk en in Franstalige landen. Verschillende van zijn stukken, vertaald in het Spaans en het Engels, worden bovendien regelmatig opgevoerd in de Verenigde Staten en Latijns-Amerika.

Amateur- en professionele theatergezelschappen die op zoek zijn naar toneelstukken om op te voeren, kunnen de toneelstukken van Jean-Pierre Martinez gratis downloaden van zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Voor iedere openbare opvoering blijft voorafgaande toestemming van de SACD vereist (zie pagina 3: *Opvoeringsrechten*).

Alle toneelstukken van Jean-Pierre Martinez kunnen gratis worden gedownload
op zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Deze tekst is beschermd door de wetten inzake intellectuele eigendom.

**Elke ongeoorloofde reproductie of namaak kan worden bestraft met een boete tot
300.000 euro en drie jaar gevangenisstraf.**

Avignon - September 2026

© La Comédiathèque - ISBN 978-2-38602-442-9